

tallet har tiltraadt. Man har ikke villet det, men jeg maa paaskønne den Anerkendelse af Princippet, som i det radikale Ændringsforslag er kommet til Orde.

Jeg kan i øvrigt med Hensyn til Skiltringen af de enkelte Ændringsforslag ganske slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser og sige, at naar det er blevet muligt til Trods for Lovforslagets omfattende Art at føre disse Forhandlinger i Løbet af saa forholdsvist kort Tid til en gunstig Afslutning, skyldes det ikke mindst Formandens energiske og kyndige Arbejde, og derfor kan jeg takke ham.

Hvad nu Socialdemokratiets Stilling i Enkeltheder angaar, saa ønsker jeg at sige nogle ganske faa Ord, særlig foranlediget ved en enkelt af Forslagets Bestemmelser. Socialdemokratiet ønsker at opretholde Bestemmelsen om Dyrtdstillæg, give Regler om Forskelstillæg, saaledes at der altsaa i Fremtiden vilde opstaa 2 Klasser Aldersrentenydere, til Trods for fuldkommen ens økonomiske Forhold, nemlig de nye, som kommer til, og som ikke faar denne Hjælp, og de gamle, som har haft den og vedvarende skal beholde den. Jeg tror, at hvis der er noget, der er egnet til at øge den Uro mellem Aldersrentenyderne, som bedrøver det ærede Medlem Hr. Holger Larsen saa stærkt i Mellemløbet mellem hans Udsprede af denne Uro, vil det være en saadan Ulighed som den, det ærede Medlem her gør sig til Talsmand for. Man foreslaar i § 16, 2det Stk., indsat en ny Bestemmelse om Statsrefusion til Kommunerne og foreslaar her, at Refusionen skal ydes kvartalsvis med $\frac{9}{10}$ af den Udgift, Kommunen præsterede for Staten i samme Kvartal i det foregaaende Regnskabsaar, og at derefter skal endelig Afregning finde Sted, naar Regnskabet for det paagældende Aar er aflagt.

Det er et Spørgsmaal, som i Tidens Løb har været drøttet mangfoldige Gange. Det er ganske forstaaeligt, at Kommunerne ønsker tidligst muligt at faa deres Udlæg refunderet, og talrige Henvendelser derom har i Aarenes Løb været rettet til Statskassen. Man har søgt at imødekomme disse kommunale Ønsker paa forskellig Vis; i den seneste Tid har man søgt det opnaaet ved at tillade en Udligning, foretaget af Kommunerne, mellem den Refusion, som Kommunerne havde til gode, og de indkasserede Statsskatter, som Kommunerne vilde have at indbetale til Finanshovedkassen. Jeg har Indtryk af, at der derved er blevet nogenlunde Tilfredshed paa dette Omraade, og i hvert Fald tror jeg ikke, man kan naa

væsentligt videre med Hensyn til at tilfredsstille Kommunerne paa dette Punkt, end man allerede er naaet.

Men her foreslaar altsaa nu Socialdemokratiet en ny Ordning, som ikke blot vil betyde et overordentlig stort administrativt Besvær, men ogsaa vil betyde, at der indenfor et Finansaar skal stilles 2 Aars Statsbidrag til Aldersrente til Disposition, med andre Ord, at der indenfor et Finansaar skal disponeres over et Beløb, som efter den hidtil gældende Lov andrager mellem 70 og 80 Mill. Kr. Jeg tror dog, at ogsaa Socialdemokratiet vil erkende, at under de nuværende økonomiske Forhold frembyder dette ganske overordentlig store Vanskeligheder.

At dette er Tilfældet, fremgaar ogsaa ganske klart af den socialdemokratiske Finansministers Stilling, thi dette Spørgsmaal om ændrede Refusionsregler har Socialdemokratiet nylig beskæftiget sig med. Dette Spørgsmaals Historie giver i Virkeligheden et ganske klart Billede, ja, man ser ligesom i et Lynglimt Socialdemokratiets Forhold, naar det er Regeringsparti, og naar det er Opposition. Naar det er Regeringsparti, lægger man Kravene til Side, det har vi jo faaet at vide paa saa mange Maader; men naar det er Opposition, blusser Kravene og igen med voldsom Styrke, og saa tager man slet intet Hensyn til de Vanskeligheder, som man veg tilbage for, da man var Regeringsparti.

I det Forslag til en Ordning af Aldersrenten, som Indenrigsminister Hauge fremsatte i Landstingsudvalget den 5. November 1926, findes *ikke* tilsvarende Refusionsbestemmelser som dem, Socialdemokratiets Forslag nu indeholder. Tror man da ikke, at man før Fremsettelsen af dette Forslag har beskæftiget sig med disse Ønsker? Jo, saamænd har man saa, det har man rigtig nok! Indenrigsministeren udformede sit Forslag om en ny Ordning, men efter gældende Praksis maatte han naturligvis spørge sin Kollega Finansministeren, og hvad svarede da Finansministeren? Han svarede, efter at have givet en længere Redegørelse: „Finansministeriet mener derfor ikke at kunne indgaa paa Købstadforeningens Ønske om at erholde disse Refusioner udbetalt halvaarsvis“ — nu vil man have dem kvartaarsvis — „navnlig da dette vil medføre, at det vil blive nødvendigt at foretage en Forskydning af et halvt Aars Udgifter, der udgør ca. 20 Mill. Kr., fra det ene Finansaar til det andet, hvorved hele Budgettet fra det paagældende Aar forrykkes“. Finansminister Bramsnæs siger, at Budgettet